

Черпахи й вази з глици, а картини - з фарбованої манки

«Хороший педагог, славна господиня, здібна рукодільниця», - так кажуть у Кам'яне-Случанську про вчительку початкових класів тамтешньої школи Людмилу Ковальчук. Жінка незвичайна у своїх захопленнях. Любить майстерно відтворювати на полотні традиційні орнаменти й милі серцю надслучанські красовиди, в'яже спицями й гачком неповторні, потрібні в кожній оселі речі, плете макраме, а ще робить експозиції з глици. Довгий час жила цим новітнім захопленням і її донька Ірина. Сьогодні з-під умілих рук юнки народжуються нові, по-дитячому щирі шедеври - картини з фарбованої манки. Нещодавно дівчина взялася за створення в такому стилі вічного образу «Ромео та Джульєтти» для участі у Всеукраїнському конкурсі зі світової літератури.

Про таких, як Ковальчуки, часто кажуть: «Творчістю сім'я багата», бо в цій родині майже кожен має хист творити щось незвичайне й красиве. Господиня Людмила Федорівна з дитинства захоплюється різними видами народного мистецтва. Найперше їй вдалося освоїти вишивання, адже, як і в кожній українській оселі, в їх будинку старовинному промислу приділяли велику увагу. Тож іще в юності навчилася майстерно володіти голкою, а кожен виплеканий нею виріб був гарною прикрасою в їх просторому домі. І нині вишиванок там не бракує, щоправда, за полотно береться все рідше й рідше, бо в селі, коли маєш і шматок землі, і господарство, буває, не вистачає на улюблену справу часу.

...Педагог зажди прагнула навчатись сучасному мистецтву. З особливою цікавістю взялася за макраме. Найбільше їй сподобалося творити підвіски для вазонів, що дуже гармонували з зеленню. І так їй до снаги була ця справа, що ледь не щодня бралася за неї. Та не раз ловила себе на думці спробувати в'язати спицями, а можливо, й гачком. Це захоплення дуже копітке, але як узялася, дуже швидко освоїла його хитрощі. Розпочинала зі шкарпеток, а нині й сукні під силу.

Проте й на цьому майстриня не зупинилася. Коли поїхала з учнями відпочивати в Євпаторію, зокрема в санаторій «Таврида», відвідували там гуртки з бісероплетіння, в'язання та пошиття одягу, а також виробів з глици. Тоді вперше й побачила, як зі звичайної хвої можна зробити прекрасну річ. Найкраще, щоправда, підходять матеріали з сосни кримської, де хвоя значно більша, ніж на тих, що ростуть у нашому краї. Отож повернулася додому не лише з багажем гарних навиків, а й з пакетом глици. І вечорами, коли позаду були всі буденні клопоти, бралася за нове захоплення. Спершу підготовляла матеріали, вкинувши хвою у митницю з окропом, а просушивши, творила з неї скриньки, вази, капелюшки й навіть черепаху виплела.

- Щоб зробити оригінальний виріб, затрачаю понад тиждень, - ділиться майстриня. – Працювати з глицею не важко, коли бракувало їй, син Юрій, навчаючись в Березнівському лісовому коледжі, доставляв звідти. Юнаку теж сподобалось захоплення

мами, тож у вільний час радо брався за глицю й сидів, бувало, аж до півночі, так припала до душі йому ця справа.

Навчила мама робити цікаві дрібнички з природного матеріалу й донечку Іринку, яка нині навчається в дев'ятому класі. Здібна дівчинка любить і вміє експериментувати з манною крупою.

- Малювати дитячі картини й обсипати їх кольоровою манкою навчила матуся, - розповіла. А побачила цю техніку Людмила Федорівна в Степані, коли їздила туди за досвідом. Спершу крупу фарбує, вкинувши у склянки з розчинами горілки й фарби, яку використовують для фарбування яєць на Великдень, а як просохне, перетирає через сито, в результаті чого вона стає розсипчастою, як пісок. І лише тоді Іринка накидає її на малюнок, який перед цим змашує клеєм.

Ось так і народжуються картини з кольорової манки. Дівчинка дуже задоволена власними витворами, адже не завжди й на районних конкурсах побачиш «манні» малюнки, а тут сама їх робить. Нині юнка натхненно клопочеться над утіленням особливого задуму – висипає героїв повісті Вільяма Шекспіра «Ромео та Джульєтта». Ось така талановита родина мешкає у Кам'яне-Случанському. Крім доньки та сина Юрія, зросили пані Людмила з чоловіком ще одного сокола – Миколу, який нині навчається в Одесі й часто звідти привозить мамі глицю. А жінка, хоч і зайнята вечорами перевіркою зошитів і написанням конспектів, все ж викроює бодай півгодинки на улюблене заняття, бо хобі приносить їй радісний настрій. І особливо тепло на душі, коли поруч трудиться донька, плетучи скриньку з хвої чи малюючи нову картину. ...Відрадно, що діти переймають вміння творити добрі справи в батьків.

Ольга Лотоцька